

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Michala Hájka, PhD. a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka, ve věci

žalobce: **NEMOCNICE České Budějovice a.s.**
se sídlem B. Němcové 585/54, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. 23567/24/5100-00460-704211,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů toho řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a stručný obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj v Českých Budějovicích, č.j. 179990/24/2201-70461-307282 na daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2020.
2. Žalobce dne 3. 1. 2023 podal dodatečné daňové přiznání k dani z nemovitých věcí, ve kterém uplatnil mimo jiné nárok na osvobození u nemovitých věcí evidovaných na listu vlastnictví č. 27 pro katastrální území Hrudkov, obec Vyšší Brod. Na základě postupu k odstranění pochybností správce daně doměřil žalobci daň z nemovitých věcí za rok 2020 platebním výměrem, proti kterému se žalobce v zákonné lhůtě odvolal. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a platební výměr potvrdil.
3. Žalobce v žalobě shrnul průběh řízení před správcem daně. Namítá, že žalovaný nesprávně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 50 Af 4/2019-52 ze dne 4. 3. 2020, neboť na daný případ nedopadá, neboť zákonodárce na rozdíl od fundací a ústavů nepodmiňuje u zdravotnického zařízení osvobození výkonem jakékoli činnosti či jakýmkoli jiným účelem. Žalobce nemá za to, že by se mělo jednat o osobní osvobození, jak tvrdí žalovaný, ale že se jedná o osvobození věcné vztahující se k nemovitým věcem, které slouží zdravotnickému zařízení. Žalobce nikdy netvrdil, že by se mělo osvobození vztahovat na nemovité věci, které žalobce vlastní, ale že se má vztahovat na nemovité věci, které žalobci „slouží“. Účelovost užívání předmětných nemovitých věcí je dána postavením žalobce.
4. Osvobození od daně je vázáno na nemovité věci, jestliže slouží určité osobě, v daném případě zdravotnickému zařízení, aniž by zákon stanovil jakýkoli další účel, kterému tyto nemovité věci pro potřeby osvobození mají sloužit. Nemovité věci i nadále slouží žalobci, jelikož na zdravotnické zařízení je třeba nahlížet jako na osobu poskytující zdravotní péči, a nikoliv jako na soubor prostor sloužících k poskytování zdravotních služeb. V předmětném zdaňovacím období stejně jako nyní nemovité věci žalobci slouží tak, že část staveb žalobce pronajímá a část užívá k uskladnění materiálu. Dle teologického výkladu by bylo nesmyslné, aby žalobce odváděl daň z nemovitých věcí, ke kterým má dispoziční právo, čemuž odpovídá i důvodová zpráva uvedená žalovaným v napadeném rozhodnutí.
5. Podle žalovaného nesprávně musí jednotlivé stavby v areálu Hrudkov sloužit svému účelu, a to k poskytování zdravotních služeb, tedy že se ve zdanitelných stavbách mají provozovat zdravotní služby pro účely léčebny tuberkulózy a respiračních onemocnění a s tím nesprávně spojuje i nárok na osvobození pozemků dle § 4 odst. 1 písm. g) bod 6 zákona tvořících jeden funkční celek se zdanitelnými stavbami v k.ú. Hrudkov. Dle správce daně předmětné nemovité věci žalobci neslouží, jestliže dle veřejně dostupných informací ukončila léčebna tuberkulózy a respiračních onemocnění v k.ú. Hrudkov provoz.
6. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se žalovaný v souvislosti s tvrzením správce daně uvedeným v bodě 47 napadeného rozhodnutí nevypořádal s tvrzením žalobce, jak je možné v souboru prostor určených pro poskytování zdravotních

služeb ukládat povinnosti. V důsledku toho je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když žalobce pouze převzal stanovisko správce daně a nevypořádal se s jeho námitkou.

7. Dále žalobce trvá na tom, že existují dva výklady, a proto je namístě aplikovat zásadu in dubio mitius. V souvislosti s tím pak žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, a to na náleze ze dne 13. 9. 2007 sp. zn. IÚS 643/06 a na ústavní náleze sp. zn. IIIÚS 667/02 ze dne 11. 3. 2004. Žalobce má za to, že splnil zákonné podmínky pro uplatnění nároku na osvobození od daně za zdaňovací období roku 2020, když podstatné pro osvobození od daně je to, že pozemky zdanitelné stavby slouží žalobkyni jakožto zdravotnickému zařízení, které je uvedeno v rozhodnutí o registraci, když tyto nemovité věci v roce 2020 sloužily žalobkyni tak, že je žalobkyně pronajímá a část užívá k uskladnění materiálu. Podle zákona má žalobce za to, že není rozhodující účel, kterému pozemky a zdanitelné stavby slouží. Jestliže správce daně dovozuje aplikaci dalších omezujících podmínek pro uplatnění nároku na osvobození od daně postupuje v rozporu se zákonem. Zdanitelné stavby sloužily žalobkyni, která je zdravotnickým zařízením, a proto byly naplněny podmínky pro uplatnění osvobození.
8. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a setrval na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí.
10. K námitce žalobce, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 50 Af 4/2019-52 ze dne 4. 3. 2020 není přílehlavý, žalovaný uvedl, že krajský soud se v tomto rozsudku zabýval uplatněním osvobození dle § 4 odst. 1 písm. g) bod 8 a ustanovením § 9 odst. 1 písm. k) bod 8 zákona o dani z nemovitých věcí, tedy osvobozením nemovitých věcí sloužících fundaci nebo ústavu k jimi vykonávané veřejně prospěšné činnosti. Podle žalovaného je osvobození dle uvedených ustanovení založeno na stejných podmínkách pro uplatnění osvobození jako v předmětné věci, a to, že je nutné, aby předmětné nemovitosti v rozhodném období reálně sloužily zdravotnickému zařízení k poskytování zdravotních služeb.
11. Skutečnost, že nemovité věci mají sloužit zdravotnickému zařízení k poskytování zdravotních služeb, žalovaný podrobně zdůvodnil v bodech 31-34 žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal a uzavřel, že osvobození se vztahuje na konkrétní nemovité věci, které slouží zdravotnickému zařízení k poskytování zdravotních služeb a nikoliv, jak tvrdí žalobce, že se nárok na osvobození vztahuje na nemovité věci, které jsou ve vlastnictví zdravotnického zařízení jako osoby poskytující zdravotní služby. Dle žalovaného by nárok na osvobození postrádal smysl, jednalo by se o účelové osvobození, neboť jednotlivé nemovité věci musí sloužit svému účelu, poskytování zdravotních služeb.
12. K námitce žalobce, že se žalovaný v souvislosti s tvrzením správce daně uvedeným v bodě 47 žalobou napadeného rozhodnutí nevypořádal s jeho tvrzením, jak je možné souboru prostor určených pro poskytování zdravotních služeb ukládat povinnosti, což způsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žádnou takovou námitku žalobce v podaném odvolání neuplatnil. Pouze na straně 3 bod b) v odvolání uvedl,

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

že podle zákona o zdravotní péči je v § 5 uvedeno, jaké povinnosti má zdravotnické zařízení plnit, přičemž povinnosti nelze ukládat souboru prostor. Žalovaný se sice k tomuto tvrzení výslovně nevyjádřil, což ovšem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že povinnost posoudit všechny námitky neznamená, že by byl správní orgán povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace.

13. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal s argumentací žalobce a s jeho hlavními námitkami, když v napadeném rozhodnutí vystavil vlastní ucelený argumentační systém, proti kterému námitky žalobce nemohou jako celek obstát.
14. V daném případě nebylo na místě aplikovat zásadu in dubio mitius, neboť nedošlo k situaci, kdy by vedle sebe obstálo vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů veřejnoprávní normy a kdy by tedy správce daně musel dle uvedené zásady upřednostnit ten výklad, který je ve prospěch daňového subjektu. V daném případě neexistuje vícero argumentačně rovnocenných výkladů. Výklad žalobce ohledně aplikace ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) bod 6 a ustanovení § 9 odst. 1 písm. k) bod 6 zákona o dani z nemovitých věcí je zcela účelový v případě, že má dle jeho výkladu směřovat na osobu žalobce a nikoli na předmět daně. Proto je tato námitka nedůvodná.

II. Právní hodnocení krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Mezi účastníky je na sporu, zda žalobce splnil podmínky pro nárok na osvobození dle § 4 odst. 1 písm. g) bod 6 zákona č. 338/1992 Sb. o dani z nemovitých věcí a uplatnění nároku na osvobození dle § 9 odst. 1 písm. k) bod 6 zákona o dani z nemovitých věcí ohledně nemovitých věcí.
18. Podstatou argumentace žalobce je, že se na žalobce vztahuje osvobození od daně dle § 4 odst. 1 písm. g) bod 6 zákona o dani z nemovitých věcí a dále od daně ze staveb a jednotek dle § 9 odst. 1 písm. k) bod 6 zákona o dani z nemovitých věcí ohledně nemovitostí – objekt Hrudkov, léčebna tuberkulózy a respiračních onemocnění, jestliže pozemky a zdanitelné stavby a jednotky v roce 2020 sloužily zdravotnickému zařízení, neboť je třeba na zdravotnické zařízení nahlížet jako na osobu poskytující zdravotní péči a nikoli jako na soubor prostor sloužící k poskytování zdravotních služeb. Proto jsou u žalobce splněny podmínky pro osvobození od daně.
19. Jak vyplývá z rozhodnutí o registraci státního zdravotnického zařízení ze dne 29. 12. 2003 č.j. OSVZ 8591/03 Křížová, které bylo vydáno Krajským úřadem Jihočeského kraje v Českých Budějovicích, byl objekt Hrudkov registrován jako léčebna tuberkulózy a respiračních onemocnění, a to do 20. 12. 2022, přičemž dne 1. 12. 2022 rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje č.j. KUJCK 145438/2022 došlo ke zrušení místa poskytování zdravotních služeb Hrudkov.

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

20. Podle § 4 odst. 1 písm. g) bod 6 zákona č. 338/1992 Sb., jsou od daně z pozemků osvobozeny pozemky tvořící jeden funkční celek se zdanitelnou stavbou nebo zdanitelnou jednotku sloužící zdravotnickému zařízení uvedenému v rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb nebo v rozhodnutí o registraci.
21. Podle § 9 odst. 1 písm. k) bod 6 zákona č. 338/1992 Sb., jsou od daně ze staveb a jednotek osvobozeny zdanitelné stavby nebo zdanitelné jednotky sloužící zdravotnickým zařízením uvedeným v rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb nebo v rozhodnutí o registraci.
22. Z § 13b odst. 1 zákona o dani z nemovitých věcí platí, že daň z nemovitých věcí se stanoví za zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň stanovována.
23. Z § 4 odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., vyplývá, že pozemkem tvořícím jeden funkční celek zdanitelnou stavbou nebo zdanitelnou jednotkou se rozumí část pozemku nezbytně nutná k provozu a k plnění funkce této zdanitelné stavby nebo zdanitelné jednotky.
24. Při posouzení toho, zda předmětné nemovité věci spadají pod osvobození dle § 4 a § 9 zákona o dani z nemovitých věcí je nutno posoudit funkci nemovité věci, její schopnost sloužit ústavu se stavbou podle stavebního zákona, k jím vykonávané činnosti a zda k tomuto účelu skutečně sloužila.
25. Na činnost žalobce se vztahuje zákon o zdravotních službách č. 372/2011 Sb., přičemž v § 2 odst. 1 tohoto zákona je uvedeno, kdo se rozumí poskytovatelem zdravotních služeb. Je jím fyzická nebo právnická osoba, která má oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Podle § 2 odst. 2 zákona o zdravotních službách se zdravotními službami rozumí činnosti uvedené pod písm. a) – i), kdy se zejména jedná o poskytování zdravotní péče a dále o zdravotnickou záchranou službu. Dále v zákoně o zdravotních službách v § 4 odst. 1 je uvedeno, že se rozumí zdravotnickým zařízením prostory určené pro poskytování zdravotních služeb a v § 4 odst. 4 se uvádí, co se rozumí zdravotní péčí.
26. Soud má za to, že aby žalobce byl osvobozen od daně podle § 4 odst. 1 písm. g) bod 6, případně dle § 9 odst. 1 písm. k) bod 6 musely by tyto nemovité věci sloužit žalobci k poskytování zdravotních služeb, tedy musely by sloužit zdravotnickému zařízení dle rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb nebo v rozhodnutí o registraci, neboť osvobození se vztahuje vždy na zdanitelné stavby a zdanitelné jednotky, které slouží zdravotnickému zařízení k poskytování zdravotních služeb, nikoliv na případ, že nemovité věci jsou ve vlastnictví zdravotnického zařízení jakožto osoby poskytující zdravotní služby. Nárok na osvobození dle uvedených ustanovení je podmíněn tím, že tyto zdanitelné stavby slouží k poskytování zdravotních služeb zdravotnického zařízení uvedeného v rozhodnutí o registraci. Jde o účelové osvobození, kdy tyto stavby musí sloužit svému účelu, tedy poskytování zdravotních služeb. V daném případě však žalobce v těchto prostorách zdravotní služby neposkytuje, což není mezi účastníky na sporu. Podle § 4 odst. 1 zákona o zdravotních službách se zdravotnickým zařízením rozumí prostory určené pro poskytování zdravotních služeb, tato podmínka v daném případě tedy splněna není.
27. Pro naplnění důvodu nároku na osvobození od daně z nemovitostí dle § 4 odst. 1 písm. g) bod 6 případně dle § 9 odst. 1 písm. k) bod 6 zákona o dani z nemovitých věcí tedy nepostačuje, že předmětné nemovité věci jsou ve vlastnictví zdravotnického zařízení, ale je Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

nutné, aby předmětné nemovitosti v rozhodném období ke zdravotnickým účelům reálně sloužily. Žalobce v rozhodném zdaňovacím období roku 2020 nevykonával a neposkytoval v předmětných nemovitostech zdravotní služby, jak bylo zjištěno, předmětné nemovité věci přestaly sloužit k poskytování zdravotních služeb, léčebny tuberkulózy a respiračních onemocnění Hrudkov již od roku 2006. Tato skutečnost není ani žalobcem rozporována.

28. V daném případě se jedná o účelové osvobození, kdy tedy nemovité věci mají sloužit k účelu, tedy k poskytování zdravotních služeb, tedy osvobození se vztahuje k předmětu daně nikoli k osobě poplatníka (srov. rozsudek NSS č.j. 6 Afs 109/2021-44 ze dne 22. 7. 2021, dle něhož osvobození od daně podle § 4 odst. 1 písm. a) není vázáno na osobu poplatníka, rozhodující je skutečný způsob využití pozemku, nikoli charakter organizační složky státu, která s pozemkem hospodář). Proto je nesprávný názor žalobce, že předmětné nemovité věci splňují podmínky nároku na uplatnění osvobození od daně.
29. Žalobce v žalobě namítá, že nikdy netvrdil, že by se mělo jednat o osobní osvobození, ale že se jedná o osvobození věcné vztahující se k nemovitým věcem, které slouží zdravotnickému zařízení, ovšem v čl. 2.6 žaloby uvádí, že je třeba na zdravotnické zařízení nahlížet jako na osobu poskytující zdravotní péči a nikoli jako na soubor prostor sloužících k poskytování zdravotních služeb. Jedná se tedy o vnitřně rozpornou argumentaci.
30. K námitce žalobce, že nemovitosti využívá, část staveb pronajímá a část užívá k uskladnění materiálu, soud odkazuje na body 41-43 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný správně uvádí, že nelze tento způsob užívání posuzovat jako zdravotnickou činnost. Mylný je názor žalobce, že je postačující, aby nemovité věci jen sloužily zdravotnickému zařízení bez ohledu na to, zda je zdravotnická činnost v těchto nemovitostech provozována.
31. Zcela nedůvodná je námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v případě, že se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením, jak je možné souboru prostor určených pro poskytování zdravotních služeb ukládat povinnosti. Soud uvádí, že taková námitka žalobcem nebyla v odvolání uplatněná, žalobce pouze na straně 3 v odvolání uvedl, že podle zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči je v § 5 uvedeno jaké povinnosti má zdravotnické zařízení plnit, přičemž povinnosti nelze ukládat souboru prostor. K tomu soud uvádí, že správní orgán nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní námitku, ale je jeho povinností právní názor řádně zdůvodnit. V daném případě má soud za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, kdy bylo žalovaným řádně reagováno na námitky žalobce a je z něho zřejmé z jakého důvodu odvolání žalobce bylo jako nedůvodné zamítnuto s ohledem na právní úpravu a na skutkový stav. Žalovaný se vypořádal dostatečně s obsahem argumentace žalobce a své právní závěry řádně zdůvodnil.
32. Zcela nesprávně se žalobce označuje za zdravotnické zařízení dle zákona č. 160/1992 Sb. a zákona č. 20/1966 Sb., neboť tyto zákony byly s účinností od 1. 4. 2012 nahrazeny zákonem o zdravotních službách. Žalobce byl v předmětném zdaňovacím období zdravotnickým zařízením dle definice uvedené v § 4 odst. 1 zákona o zdravotních službách.
33. Žalobce dále namítá, že došlo k nesprávné aplikaci zásady *in dubio mitius*, kdy tvrdí, že v daném případě existují dva výklady, tedy výklad žalovaného a výklad jazykový zastávaný žalobcem, a proto by měla být tato zásada aplikována, s ohledem na judikaturu Ústavního soudu vztahující se k uvedené zásadě. Dle soudu nebyla tato zásada porušena, jestliže bylo

Shoda s prvopisem se potvrzuje: J. M.

žalovaným postupováno dle zákona, v daném případě není více argumentačně rovnocenných výkladů. Výklad žalobce ohledně aplikace daných ustanovení je nesprávný a zcela účelový. Proto i tuto námitku shledal soud za nedůvodnou.

34. Dle soudu je zcela důvodně žalovaným argumentováno rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 50 Af 4/2019–52 ze dne 4. 3. 2020, který je na danou věc přílehlavý, neboť shodně jako v této věci bylo rozhodné, že je nepostačující, že dotčená nemovitost je ve vlastnictví žalobce, když je nutno, aby předmětné nemovitosti reálně sloužily k činnosti, která je daňovým subjektem provozována. Je nutno, aby předmětné nemovité věci sloužily zdravotnickému zařízení k poskytování zdravotních služeb, což prokázáno nebylo v rozhodném období.

III. Závěr a náklady řízení

35. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba důvodná není, a proto je podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného v jho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 2. října 2025

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu